

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

A lelkiélet fejlődése.

(Dr. Melle Ottó püspök (Berlin) beszéde a nyiregyházi konferencián 1941. IX. 21-én d. e.)

Hanem növekedjete a kegyel-
lemben és a mi Urunknak és
megtartó Jézus Krisztusnak ismeretében. (II. Pét. 3/18.)

Fenti igénkben a lelkiélet fejlődéséről van szó. Péter sokat prédikált, sokat figyelmeztetett, tanított. Mikor ezeket írta, élete végéhez közeledett s mindent ami szívében fektet, össze akarta foglalni. Nem ír külső viszonyokról, sem más kérdésekről, hanem arra int, hogy a kegyelmi életben fejlődjünk. Ez igénk fontossága. A mai világban, különböző, fontos kérdések foglalkoztathatnak. De mi a legfontosabb? A lelkiélet. Külsőleg és látszólag minden megfelel, de ha a lelki életben szenvedünk szűkséget, minden hiába. Vizsgáljuk meg, hogy mit jelentenek ezen igék? S kihez intézi az apostol.

Mielőtt növekedhetne valami, bizonyos előfeltételeket kell betartani. Ilyen előfeltétel, hogy élet legyen. Ahol élet van, csak ott van fejlődés. A kő kő marad, a kristály kristály marad, de a buzaszem, az fejlődik. Miért? Mert élet van benne. Mi is az élet? Senki sem tudja mi az élet. Az élet rejtélyes. Az élet egy benső erő, amely fejlődni akar. De, hogy ez az erő tulajdonképpen micsoda, senki sem tudja. Egyiptomi sirban négyezer éves buzaszemet találtak, s még volt benne élet. Vajjon tudnánk mi ilyen buzaszemet gyártani? Mesterséges magot bizonytalán senki sem vetne el, mert nincsen benne élet. Egy délamerikai tanár megpróbált mesterséges életet laboratóriumban előállítani, de ez a kérdés még ma sincs megoldva, mert életet adni csak Isten tud. Benne van az élet forrása, főleg a lelkiéleté. És így, ha Jézusban fejlődni akarunk, benne való életünknek kell lenni. Természettől fogva halottak vagyunk, de benne életet nyerünk. Vizsgáljuk meg, átmentünk-e e halálból az életre. Jézus még ma is képes életet adni s ez csodálatos.

Egyszer egy prédikátor igehirdetése közben megemlékezett egy könyvről, amelynek a címe: — „Világkörűl tánc” — volt. Ebben a könyvben egy híres táncosnőről volt szó, aki minden híre mellett, nyomorult és boldogtalan volt. — E prédikáció után egy hölgy lépett a prédikátorhoz és felindultan kérdezte, hogy ki mondta el az ő élettörténetét, ki szintén táncosnő, boldogtalan és nyomorult. És az a nő azon az estén új életet nyert és azután — növekedett.

Egy másik Isten gyermeke, utazása közben, egy kávéházba tért be étkezni és ott egy emberrel találkozott, ki egymásután üritette a konyakos poharakat. Foglalkozni kezdett vele. Az ittas ember sirni kezd és szomorúan elpanaszolja, hogy szeretne szabadulni az ital ördögétől, de semmi sem használ. Az igehirdető Jézushoz vezet. Kezd gyülekezetbe járni, a családja is örül. Az egész gyülekezetben egy csodálatos élet kezdődik. Karácsonykor az egész megszentelt család, lévén muzsikális familia — új éneket játszott hangszereiben. Élet, új élet kezdődött. — Ha valaki közülünk még nem nyert ilyen új életet, ma is elnyerheti.

A fejlődéshez életelem is kell. A buzaszemet földbe kell tenni. Ezért szántjuk. A hal vizont csak a vízben él. Ha kivesszük, elpusztul. Minden élőlénynek meg vannak a maga elemei. A mi életelemünk a *Krisztussal való közösség*. E közösséget főleg ima által ápoljuk. Ápoljátok ezáltal a vele való közösséget. Egy nap se menjen el enélkül. Ha egy hívő nem imádkozik, mintha a halat a vízből kivennék.

Azután mindennek, aminek fejlődni kell, szüksége van táplálékra. A fű is szivja a nedvességet. A lelkitáplálék nagyon fontos a keresztény életben. Ezt az igén és a közösségen át kapjuk s igyekezzünk azzal mindenkor élni.

De van még egy fontos előfeltétele a fejlődésnek. És amikor erről akarok szólni, eszembe jut egy mese, amelyet iskolás gyermekkoromban olvastam az iskolában. Ez a mese a Hoppe bíró meséje. Hoppe bíró mindent kritizált Isten munkájában. Ha eső volt, amiatt

sopánkodott hogy miért esik? Pedig nap kelle- ne. Ha száraz idő volt, az volt a baj. Végre a jó Isten megelégette Hoppe elégedetlenségét és megbizta, hogy abban az esztendőben azon a vidéken ő maga irányítsa az időjárást. Hoppe gondoskodott is. Amikor nap kellett, verőfényben fürdött az egész vidék, amikor eső, akkor áldott eső öntözte a földet. A vetés gyönyörűen nőtt. Messze vidékről jöttek, hogy csodálkozva s irigykedve nézzék Hoppe bíró pompás működését. A gabona hatalmasan fejlődött, csak egy hiba volt, hogy a kalászkok — üresek voltak. Nem volt bennük szem. Hát mi történt? Hoppe nagyszerűen irányította az esőt és napot, de elfelejtkezett a szélről. A fejlődéshez pedig kell a — szél. Ha életemben nehéz tapasztalatok, csalódások voltak, ezek a szelek. Örüljétek, ha a szenvedések szele megráz benneteket, mert ezek a fejlődéshez szükségese- sek. Akiktől az Ur sok gyümölcsöt vár, azokat különösen nehéz próbákon át vezeti.

* * *

Mily szép dolog fejlődni. Mily szomorú, ha valaki nem fejlődik. Vannak Istennek gyermekei, akik tíz évvel megtérésük után is ott vannak, ahol voltak.

Az Ur sok gyümölcsöt vár. Csak kettőt említék. Fejlődünk a szeretet kegyelmében. Az Ur azt akarja, hogy mindig fejlődjünk a szeretetben. Jobban szereted Őt ma, mint meg- térésed pillanatában? Bárcsak gyülekezeteinket az első szeretet lelke töltené ki!

Azután fejlődjétek a hitben. Ha hitben fejlődünk, úgy nyugodtak vagyunk, mert tudjuk, hogy az Ur kezében vagyunk és akarata nél- kül nem történhet semmi. Adja az Ur hogy így fejlődjünk a kegyelemben és az Ur Jézus ismeretében.

(Jegyezte: I. j.)

A nyiregyházi konferencia.

(Folytatás.)

Csütörtökön délután Hesszits János ung- vári prédikátor vezette a bibliaórát, melyen Drumm Lajos ujverbázi prédikátor hirdette az ígét. Majd este 8 órakor „külmisziós est” volt, melyen Pratsch Alionz a bolgár munkáink szuperintendense beszélt a Déli tenger szigetein szerzett tapasztalatairól, az oltani népek primi- tiv életéről, felfogásairól, babonáiról, varázslá- sairól, vérbosszujáról és az Ur mentő kegyel- méről és szeretetéről, melynek nyomán az ir- galmatlanság, babona s bosszu helyébe imád- kozó élet és szeretet költözik.

* * *

A délelőtti órák tanácskozásokkal teltek. Jelentések, indítványok, javaslatok hangzóttak, melyeknek egy céljuk volt — az Ur ügyét előbbre vinni. Sebele György szuperintendens

tv. jelentéséről szölkünk, Tessényi János szu- perintendens tv. jelentésében hálatelt szívvél pillant vissza az elmúlt konferenciái évre, me- lyen az Ur kegyelme átsegített bennünket. Majd az egyes gyülekezetekről és intézmé- nyeinkről tett kimerítő jelentést. Azután a kon- ferenciái vonatkozású bizottság jelentése kellett érdeklődést, melyben Tessényi Zoltán, Zimre Gyula, Lichtenberger Theodor, Dobos János prédikátorok felavatását ajánlja diakonussá, illetve gyülekezeti vénné. A konferencia a va- sárnap délelőtti ünnepélyes Istentisztelettel érte el tetőpontját. „Itt az Isten köztünk” — zugott fel az ének, midőn püspökünk a prédikátorok- kal bevonult a z szufolásig megtelt hatalmas imaterembe. Az Istentiszteletet Tessényi János vezette s azon a gyülekezet énekkara is köz- reműködött, hogy az ünnepély fényét fokozza. Majd dr. Melle Ottó püspök tartotta meg be- szédét, melyet fentebb hozunk. Az ünnepi beszéd után a fentemlített prédikátorok felava- tása következett. Ünnepélyes csöndben hang- zottak el a fogadalmak s a püspök szavai. Magasztos pillanatok. Mindenki átérzi az avatás szent komolyságát és meghatottan szemléli a szertartást. Különös érdekességet kölcsönzött a felavatásnak az, hogy Grexa Mihály nyiregy- házi laikus prédikátor tv.-t, ki hosszú évek óta hűséges, megbízható munkatársa a gyülekezet lelkipásztorának, Márkus Józsefnek, saját gyü- lekezetében avatták diakonussá, hogy ő legyen a magyar misszió első diakonussá avatott lai- kus prédikátora. Az ünnepi hangulatban sen- kisémet vette észre, hogy már dél régen elmúlt s csak akkor ocsudtunk fel, midőn dr. Melle püspök kihirdette, hogy az előre haladt idő miatt az elhelyezési jegyzéket a délutáni bi- zonyosságtevő Istentisztelet keretében fogja fel- olvasni. A több száz főnyi közönség csendben távozott, hogy a délutáni közösségen ismét ta- lálkozva együtt dicsőítse az Istent.

(I. j.)

A szenttamási árvaház

És aki egy ilyen kisgyermeket befogad
az én nevemben, engem fogad be.
Máté 18/4.

Huszonöt esztendővel ezelőtt a világhá- boru tombolásának kellős közepette egyik bács- kai gyülekezetünkben Melle Ottó prédikátor tartotta vasárnapi prédikációját. Az eltikkadt lelkek móhó vágyakozással itták az ige éltető szavait s meritették a vigaszt s bátorítást a ne- héz időkben. Az istentisztelet után amikor a prédikátor egyenként elbucszott a hallgatóktól, egy könnyes szemű, szomorú nő fogott vele kezét, kitől szeretettel kérdezte bánatának okát. A nő zokogásba csukló hangon panaszkolta él, hogy néhány napja kapta az értesítést, hogy a férje elesett a harctéren és most két kis gyer- mekével nem tud mihez kezdeni. Ha nem vál-

lal valamilyen alkalmazást, úgy a legnagyobb nélkülözés vár rájuk, viszont ha állásba megy, nincs senkije kire gyermekeit hagyhatná s apró gyermekei gondozatlanul maradnak. Melle prédikátor már régen gondolt arra, hogy valamilyen szociális munkát kellene kezdeni s most határozott isteni intésnek vette e nő szomorú helyzetét, hogy lépéseket tegyen egy árvaház alapítása iránt. Nem volt engedetlen ez intéssel szemben, tervét közölte az ottani testvérekkel,

kik szeretettel siettek segítségére. Különösen Jakob Gyuláné sietette a terv keresztülvitelét, amely ilyen körülmények között hamarosan megvalósult. A fentebb említett két gyermek volt a megnyílt árvaház első növendéke és azóta is — immár 25 éve igyekszik betölteni ezen intézményünk evangéliumi hivatását. Szenttamási árvaházunk nemcsak gyülekezeteinknek és egyházunknak volt kedves munkaterülete, de már alapításakor is a hatóságok legteljesebb jóindulatával találkozott, ugyanis ez volt az első hadiárvaház. A 25 év alatt 60 gyermeket nevelt fel teljesen s engedett az élet útjára. Hatalmas méretű intézményekhez képest az a 60 ember nem sok, de a mi szerény csekélységünk tudatában hálát adunk az Urnak, hogy kis egyházunkra bizta a feladatot, hogy 60 kis magyarnak pótoljuk az elvesztett családi tűzhely melegét. Amikor ez évforduló alkalmával a mellékelt képet hozzuk, középen az akkori Melle prédikátor, jelenleg dr. Melle Ottó k. püspökünkkel (mellette Tessényi J. szuperintendens s Jakob Gyula) őszinte vággyal kérjük az Urat, hogy adjon kegyelmet és erőt, hogy ezen munkánkat szent örömmel folytathassuk s támogathassuk az Ő dicsőségére.

(l. j.)

Feltámadás és ítélet.

Mindenszentek, halottak napja, valóságos népvándorlás indul a temetőbe. De máskor csendes a temető. Egy ilyen csendes napon kimentem édesanyám sírjához és eszembe jutott a Szentírás szava: Akik alusznak a föld porában, felszerkennek... Micsoda mozgolódás lesz itt az ítélet napján a halottak eme birodalmában! Felszerkennek, feltámadnak és menniök kell Isten elé.

Hányan szeretnék elődázni a feltámadást, az ítéletet. Meghalunk, végünk van, tovább nincs semmi — mondják. Szeretnék ugyanis, ha nem lenne feltámadás és ítélet, mert ha mégis van mi lesz velünk, akkor jaj nekünk, gondolják.

Igen, meg nem tért bűnös, siess megtérni, bűneidet lerakni míg nem késő, siess Jézushoz, csak Ő szabadíthat meg bűneidről, csak az Ő szent vére moshat téged tisztává!

A Szentírás beszél első feltámadásról és ebben a feltámadásban csak a szenteknek van része. Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban, ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai és uralkodnak Ő vele ezer esztendeig. Jel. 20. 6. Ez a győzedelmesek serege, akik legyőzték a gonoszt a Barány véreért és az Ő bizonyágtételöknek beszédéért

és az ő életüket nem kimélték mindhalálig. Jel. 12. 11. Ha végig olvassuk a Jelenések könyvét, látjuk, hogy az már nem beszél gyermekekről, hanem győzőkről.

Aztán olvassuk a Szentírásban az utolsó ítéletről, azt mondja János apostol: „És láték egy nagy fehér királyi széket és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnnek a föld és az ég és helyök nem találtaték. És látám a halottakat nagyokat és kicsinyeket állani az Isten előtt és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, amely az életnek könyve és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. És a tenger kiadá a halottakat, akik őbenne voltak és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, akik őnálak voltak és megítéltetének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint. A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál a tűznek tava. És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vettették. Jel. 20, 11–15.

Szent komolysággal szól hozzánk Isten Igéje, a Biblia. És akit Isten jósága nem indít megtérésre, azt az eljövendő ítélet készítse magabaszállásra: „Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék aszerint, amiket testben cselekedett vagy jót, vagy gonoszt. II. Kor. 5. 10,

R. M.

Szerkesztői rovat.

Melle püspök ur a konferencia után a Bácskába utazott. Nemsokára 41 éve lesz annak, hogy először utazott oda. Annak idején Szenttamáson lakott és ennek megfelelően szept. 26-án itt tartotta első bácskai istentiszteletét. Erre az alkalomra egészen megtelt az imaterem többnyire német hallgatósággal. De miután néhány magyar is volt jelen, a beszédet magyar nyelvre tolmácsoltuk. Lichtenberger Theodor prédikátor meleg szavakkal köszöntötte a püspök urat és a vendégeket. A délután folyamán meglátogattuk az árvaházát is, amelyet igen szép rendben találtunk.

Vasárnap szept. 28-án délelőtt az újvidék gyülekezet előtt prédikált a püspök ur, majd pedig őt diakoniszát avatott fel. Ott is teljesen megtelt ház fogadta a kedves vendéget, akit a gyülekezet prédikátora Sebele tv. körzeti felügyelő köszöntött.

Vasárnap este Ujverbáson a szép templomban hirdette az igét a püspök ur, majd pedig felavatta diakonussá Jakob Gyula szenttamási helyi-prédikátort. Ez volt az első eset, hogy a Bácskában ilyen avatás történt, ami Jakob Gyula tv. sok évi szolgálatainak elismerése, de a jelen rendkívüli viszonyok által is megokolt.

A püspök ur elutazása előtt a prédikátorok munkabeosztásában változást eszközölt. Miután a temesköz (Bánság) ezidőszerint politikailag teljesen el van szigetelve, úgy szükségesnek látszott azt egyháziilag is egy külön körzettel alakítani. Eszerint Nagybecskerek, Versec és Homokos (Mramorák) együtt képezik a 4-ik körzetet és élén Stahl Lorenc áll, mint körzeti felügyelő. Szívvel kívánjuk, hogy ez az intézkedés is áldására legyen az ottani munkánkban és testvéreinknek megelégedésére szolgáljon.

A szenttamási árvaházunk az idén ünnepli huszonöt éves jubileumát és ezért az idén különös szeretettel akarunk az árvákról megemlékezni. Az első ádventi vasárnap begyűlő perselypénzt össze akarjuk gyűjteni az összes gyülekezeteinkből és az összeget az árvaház pénztárába átutalni. Ezért kérjük a k. prédikátorainkat, hogy a pénzt a konferenciái pénztárhoz küldjék be mielőbb. Bizonyosak vagyunk benne, hogy az áldás vissza fog hullani a jókedvű adakozókra is.

Az első körzet prédikátorai október 21-én gyűltek össze egy csendes napra. Együtt imádkoztak és az Ur színe előtt beszéltek meg min-

dent ami érdekelte őket és a munkával kapcsolatos kérdéseket megbeszélték. Ilyen napra máskor is össze akarunk jönni.

DRUGGE ELSA finn testvérünk irt néhány igen érdekes sort, amelyekből kiérzik a nagy öröm, amely napjainkban betölti az egész finn nemzetet. Még csak kevéssel ezelőtt fontos területeket veszítettek el és oly csodálatosan hamarosan visszanyerhették azokat. Drugge Elsa testvér is azok közé tartozik, akik egy néhány szükségleti cikken kívül mindenüket elveszítették. Adja a jó Atya, hogy a mostani fordulat kárpótlást hozzon testvéreinknek minden tekintetben. Isten áldása vezérelje finn testvéreinket.

Lj-nek. A sajtókamara előző számunkban közzétett rendelete szerint a tiszteletpéldányok további adását okvetlen be kell szüntetnünk. Ez természetesen nem akarja megakadályozni a Békeharang terjesztését vagy felhasználását missziói munkánkban. A kiadóhivatal senkitől sem kérdezi, hogy mire használja a lapot. Tehát az előfizető el is ajándékozhatja azt. Így megmarad az út, mely járható. Egyesek vagy gyülekezetek előfizetnek két vagy öt vagy tíz példányra és ezeket ajándékozzák el. Egyelőre más út nem mutatkozik.

Nagy biztonsaága szívnek, ha semmi világi kívánság nem bántja: mert ha a szív a földiekre vágyik, biztos és esőndes soha nem lehet: mivel vagy amik nincsenek neki azokat kívánja, vagy amik megvannak, azokat félti, hogy el ne veszítse. És midőn a szerencsétlenségben szerencsét remél, a szerencsében az ellenkezőtől fél és a dolgok különféle módja által ide-oda forgattatik.

De ha egyszer a lélek a felsőbb hazának vágyakodásában állhatatosan megerősül, az ideiglenes dolgok háborgásától nem gyötrődik. (Greg. Lib. 22. moral.)

(Kéziratokat nem őrzünk meg, sem vissza nem küldünk.)

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.